

HEBREW A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
HÉBREU A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
HEBREO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)

Mardi 3 mai 2005 (matin)

Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

נתחו אחד מן הטקסטים הבאים:

1(א). שוקולד / ראובן מירון

- העשן שעלה מן הארובה היה לבן. הארובה השחורה הגיחה מן הגג השטוח ונתקעה בבטן הרכה של העננים הנמוכים.
ירד שלג.
- העשן הקמיך נמרח על השמים והתפזר ברוח, בין הפתיתים הלבנים.
5. הרוח נשבה לאט מעבר לנהר הקפוא. היא נשאה את הפתיתים הדקים בשקט והביאה אותם עד לתוך הנחיריים הפעורים לרווחה. שם נמס הקרח והפך למים נוזלים. הילד שעמד לבדו ברחוב הריק ניגב אותם במטפחת אפורה. הוא עמד מול בית-החרושת שמעבר לנהר והביט בארובה השחורה ובעשן הלבן והקמיך שהיתמר ממנה לתוך שמיים אפורים שהשירו פתיתי שלג דקים, כמעט שקופים.
10. הפתיתים הלבנים נערמו על כתפיו של הילד, על ראשו ועל ילקוט הגב שלו, שהיה מלא ספרים. הוא לבש מעיל צמר כהה שהלבין מן השלג וכיסה את גופו עד למטה מהברכיים. לראשו חבש כובע פרווה אפור, עיניו הגדולות והירוקות היו קרועות לרווחה ודמעו מול הרוח השקטה שבאה כל הזמן מעבר לנהר הקפוא. לחייו היו אדומות כמו תנוכי אוזניו. צעיף צמר חום, עבה וגס סגר על צווארו וגירה את העור הרך. הילד רצה להתגרד, אבל כפות ידיו היו תקועות עמוק בכיסי מעילו, בתוך הכפפות החמות.
15. הוא נשם עמוק. נחיריו התכווצו והתרחבו.
כמו בכל יום, בדרך חזרה הביתה, הוא התעכב בדיוק כאן, ברחוב שהיה תמיד ריק באותה שעה, ונשם עמוק את ריח השוקולד שנשאה הרוח מבית-החרושת. זה היה בית-החרושת הגדול לשוקולד בעיר הבירה, והוא פעל במשמרות, ללא הפסקה, עשרים וארבע שעות ביממה.
20. השוקולד המשובח הזה היה יקר כמעט כמו זהב, ומעטים היו המאוששים שידם השיגה אותו. אולי רק הצאר והמשפחות הגדולות של האצולה והמסחר. אבל פעם אחת ביום, באותה שעת אחר-צהריים מתה, נשאה הרוח שבאה מעבר לנהר את ריחו אל הרחוב הזה, שבו עמד הילד לבדו, היה זה ניחוח עדין, מיוחד במינו, והוא נישא חינם אין כסף מעל הקרח שכיסה את הנהר, בתוך האוויר היבש, בין הבתים הדלים שקירותיהם התקלפו מטיח והתפוררו, מעל הגגות שהשלג נערם עליהם, בין צמרות העצים העירומים.
25. הילד ידע את השעה ולפיה כיוון את קצב הליכתו מבית-הספר הביתה.
ככה היה עומד שם לבדו, שואף לתוכו את הניחוח עד הרגע האפשרי האחרון, ואחר-כך ממשיך בדרכו הביתה, לפני שיחשיך.
- ברבות הימים גדל הילד, נשא אישה והוליד ילדים שגדלו, נשאו נשים והולידו ילדים. אחד הנכדים 30. האלה הייתי אני, והילד הוא היה סבי. כל ערב, לפני השינה, הוא היה מתנישב לרגע על קצה מיטתי, מניח קוביית שוקולד ריחנית על הכרית הצחורה והקרה, מחייך מתחת לשפמו הלבן, ואומר לי בשקט: "לילה טוב".
וכך מדי לילה, עד יום מותו.

- ♦ שמו של הסיפור הוא "שוקולד". מה מסמל השוקולד בסיפור זה וכיצד הוא משפיע על מהלך העלילה?
- ♦ מהו המסר שמשמע מן הסיפור וכיצד הוא מעוצב?
- ♦ תארו את הסיום של הסיפור והסבירו כיצד הוא מאיר את הסיפור כולו.
- ♦ עימדו על אמצעים אומנותיים בסיפור.

1(ב). ערב פתאמי / זוד אבידן

- אדם זקן - מה יש לו בחייו?
הוא קם בבקר, ובקר בו לא קם.
הוא מדשדש אל המטבח, וישם
המים הפושרים זכירו לו,
5. שבגילו, שבגילו, שבגילו
אדם זקן - מה יש לו בבקריו?
הוא קם בבקר קיץ, וכבר סתו
נמהל בערב בנורות חדרו.
ממסעו במסדרון הוא טרם שב,
10. כי שם הוא עוד חשב, חשב, חשב
מה לעשות עתה ומה לקרא
אדם זקן - מה יש לו בספריו?
רוחות-פרצים בהם יעלעלו
ויסמנו לו משפטים על בוא הקץ
15. בדיו-סתרים, ואחר כך לו יגלו
כמה מהם. והוא יצא חוצץ
בברק עינו, בנסיונו הרב
אדם זקן - מה יש לו בעיניו?
אם יתרכז, יצוף בו זכר קרב
20. רחוק, צמא נגודים וכשרון
וסכויים תלולים, עד שקרב
יום שכחה. עכשו מן הגרון
עולים בזהירות, כסירים,
כמה מן הבטוחים בחרחריו,
25. כמו נהמות נמר צעיר בסתו
אדם זקן - היכן כל נמריו?
- הוא עוד יצא לציד יום אחד,
כשהירק יהיה ירקשחור,
עם כח רב ונסיון מעט
30. הוא עוד יצא לציד יום אחד.
את השנים ישאיר מאחוריו
כמו כביש ארד, שנעזב, עיף,
מאחורי כלירכב מטורף,
שהוא עצמו ינהג בו, כרודף
35. אחר הזמן, שכבר אזל כלו
אדם זקן - מה יש לו בגילו?
הוא מנמנם, כי הוא פוחד לישון.
עיניו פקוחות למחצה, מנחשות
לפי תנועת הכוכבים, אם הלחישות
40. רומזות כי זה לילו האחרון
אדם זקן - מה יש לו בחלון?
חלון פתוח, ודרך נשקף
ראש זר ולא מגדר, שמאותת
להיות שנית נמר צעיר בסתו,
45. תמיד תמיד לקחת, לא לתת
לראש עוין מבעד לחלון
לפקד אותו בערב אחרון
אדם זקן - מה יש לו בערב?
לא מלך
50. ויפול
לא על חרבו.

- על איזו תמונה או אילו תמונות מבוסס השיר?
- מה הוא מבנה השיר?
- עימדו על האווירה בשיר.
- עימדו על האמצעים האומנותיים שהמשורר משתמש בהם והסבירו מה מושג בהם.